

Dette er mine Hovedgrunde til at stemme imod dette Forslag, og ærede Medlemmer ville have lagt Mærke til, at disse Grunde ikke særlig knytte sig til Redaktionen af de enkelte Bestemmelser. Det er mig nemlig ikke det Væsentlige. Selv om dette Forslag var redigeret af en Engel af en Jurist, saaledes at det ikke var Noget af lige paa de enkelte Sætninger, vilde jeg dog være derimod. Jeg vil være imod, at man skjærper disse Bestemmelser gennem det, som dette Lovforslag omhandler. Men det er jo ganske sikkert, at dette Lovforslag ikke synes at være redigeret af en juridisk Engel (En Stemme: Der er ingen juridiske Engle!) Maaske ingen! Forslaget er helt igennem et Grundlag for Kritik og er ogsaa saa rigelig udbyttet af det ærede Medlem for Viborg (Klein), at jeg i den Henseende kan henholde mig til det Meste af det, der blev udtalt fra hans Side saa meget mere, som — jeg gjentager det — det ikke er den Side af Sagen, som for mig er den væsentlige. Men sikkert er det, at dette Lovforslag meget væsentlig ligger mod det, som jeg anser for Hovedfordringen til enhver Straffelov. En Straffelov har efter min Mening et dobbelt Formaal. Dels det almindelige, som Alle ville erkjende, at hævde Rets sikkerheden, beskytte de gode Borgere mod de slette, men ved Siden heraf er der ogsaa et andet Formaal, nemlig at beskytte alle Borgere mod Vilskaarlighed mod Dommervilskaarlighed. Enhver Straffelov bør tage Hensyn til, og vor Straffelov har ogsaa meget priseligt taget Hensyn til, at enhver Borger har Ret til at vide, hvad der er lovligt og hvad der ikke er lovligt. Jeg siger, Straffeloven af 10de Februar 1866 har netop paa dette Omraade præsteret noget Dygtigt, noget Udmærket, idet den har søgt at skjærpe Forstaaelsen, af hvilke de enkelte Forbrydelser ere. Dette har den tilbøielig gjort ved Definitioner, og jeg er her ikke enig med det ærede Medlem for Viborg (Klein), at Definitioner ere saa forfæstelige; jeg tror, at Definitioner ere gode, hvis det er gode Definitioner, der gives. Den har søgt ved bestemte Definitioner af Forbrydernes Begreb at fastsætte, hvad der er lovligt og hvad der ikke er det, og den har søgt ved en Række af Exempler at sætte for Retsanvendelsen bestemte Grændser, og deri ligger den fornødne Beskyttelse for Borgerne. Det er ganske vist, at dette ikke gjælder for hele Straffelovens Omraade, idet der er Partier af Straffeloven, hvor Enerigten ligesom synes at svigte, og hvor man hjælper sig med almindelige Ord, Henvisninger til den almindelige Sprogbrug og Sigt. Som et Exempel paa, hvad jeg mener, vil jeg blot nævne det,

der her ligger for os. Man ser her, at der sættes Straf for Rufferi, saadan ganske simpelt, som om Rufferi var Noget, ethvert Menneske vidste, hvad var. Naar man sammenligner dette med den Maade, hvorpaa Bedragerforbrydelsen beskrives, saa vil man se en meget kjendelig Forskiel. Jeg for mit Bedkommende sætter ulige mere Pris paa den Maade, hvorpaa Straffeloven har behandlet sidstnævnte Forbrydelse, end paa den Maade, hvorpaa Rufferi er behandlet i den her foreliggende. Det er altsaa Noget, som Straffeloven har lagt en særegen Vægt paa, det at bestemme Forbrydelserne, saaledes at Folk kunne vide, hvad de have at rette sig efter. Jeg vilde ønske, at Straffeloven paa et andet Omraade havde arbejdet med lignende Grundsaetninger for Die, nemlig med Hensyn til Straffen. Thi det tror jeg paa den anden Side er vor Straffelovs store Skrøbelighed, at den med Hensyn til Straffens Bestemmelse giver vore Dommere et Spillerum, som er meget nær ved at ophæve selve Grændsen mellem Forbrydelse. Det er noget, jeg her i Motiverne til dette Lovforslag ser, at den haiterede Justitsminister fremhæver som en særegen Dyd ved dette Lovforslag, at en Dommer her kan agere indenfor en Grændse fra 2 Dages Fængsel lige op til Forbedringshus. Jeg anser det nu for en tvivlsom Dyd ved en Straffelov, at den giver Dommerne et saadant Spillerum. Det er ganske vist, at dette bødes der Noget paa i Pragis, ved at Pragis efterhaanden vil sætne en vis Straf for en vis Forbrydelse, hvorved Ubestemtheden i selve Lovfor- skriften noget begrænses, men ærede Medlemmer vilde vel forstaa, hvilken Fare der alligevel ligger i det store Spillerum, som vor Straffelov giver Domstolene. Der ligger den Fare deri, at naar et vist Forhold en vis Art af Forbrydelse kommer jærlig op i den offentlige Mening, naar f. Ex. Stats- eller Majestætsforbrydelser komme til at spille en vis Rolle, have Domstolene i selve Løben, altsaa uden at gøre positivt Uret, det i sin Magt at gjøre disse Forbrydelser til helt andre ved at undergive dem Straffe, som ere ganske i Strid med den Maade, hvorpaa lige Forbrydelser hidtil have været behandlet. Dette er Faren ved det store Spillerum, som med Hensyn til Straffen er indrømmet vor Strafferetsaandbøvelse. Ind- yendinger hentede fra begge disse Omraader kunne nu med en ganske særegen Strøke gøres gjældende mod dette Lovforslag, som vi her have at behandle. Lovforslaget er baade med Hensyn til Bestemmelsen af Forbrydelsen og med Hensyn til Fastsættelsen af Straffen saa ubestemt, saa vagt og løst, at det er saa at